

JAK PROŽÍT PLNÝ ŽIVOT?

Ríká se, že si člověk zvykne na všechno, jen ne na šibenici. A tak si pomalu zvykáme na to, že naše korporální kariéra končí. Dlouho jsme se modlili za to, abychom mohli "penzionovat," odejít ze světského zaměstnání a věnovat se Boží službě. První přání se vyplnilo, ale přišlo nečekaně. Pro naše srdce v nejvyšší čas, pro náš rozum trochu brzy. Zastihlo nás prakticky nepřipravené. Kam?

Dostali jsme se do situace parašutisty novice. Byli jsme z letadla vystrčeni a letíme volným pádem. Padák se zatím neotevřel, ale po prvních momentech, kdy člověk ztuhne, prožíváme intenzivní chvíle radostného očekávání a stále se nám ještě tají dech, kdy s námi šňůry trhnou, otevře se padák a my přistaneme. Kde?

Tony Campollo je bývalý kazatel ověřený akademickými tituly. Nejen jako profesor sociologie a antropologie, ale i lektor udivuje posluchače neuvěřitelným komunikačním talentem. Promlouvá do lidské duše ne suchou teologií, ale živou aplikací, kdy člověk nevidí skrze slzy smíchu a co slyší, se hluboce vrývá do srdce.

Sociologové zpovídali 50 staříků, kteří se dožili 95 let a víc. Otázka byla jednoduchá. Kdybyste mohli žít znovu vlastní život, co by se v něm změnilo?

Tony Campollo se ptá podobnou otázku studentů i obecně. Jak dlouho žijete? Každý člověk odpoví kolik mu je let. Ale to je fyzický

věk, to nemá nic společného s životní intenzitou momentů, které se vrývají do naší paměti natrvalo. Ne pouhá existence, úder našeho srdce, ale intenzita zážitků je to, co se počítá za život. Teprve potom si člověk uvědomí, že žije tu a tam pár okamžiků, které stojí za pozornost. Většinou život ztráví tak, že jen utrací čas, který si ani nepamatuje. Jak žít plný život? Stařešinové se shodli na třech bodech.

1. Vnímej život! Zastav se, poslouchej, mluv s lidmi, zajímej se, hledej, zkoušej, objevuj, probuď se. Většina lidí prožije život v polospánku pohroužení do sebe.

Na světě jsou dva druhy lidí. Ti, kteří se v životě nudí a ti, kteří jsou nudní. Musíme si uvědomit, že život v těle není věčný, nestačí uspokojovat hlad, žízeň a pudy. Máme před sebou věčný život, ale jenom ten, kdo plně odevzdá život Kristu může zažít opravdové probuzení, jen ten pozná opravdovou lásku a požeňání.

2. Riskuj víc, nedej se uoddat každodenní rutinou! Život není součet úspěchů a neúspěchů. Život je risk, život je závod, život má cíl! Když si uvědomíme, že každý z nás začal na startovní čáře jako jedna spermie, která závodí dlouhým tunelem, aby střetla vajíčko a má šanci: 5 milionům, pohasne zář olympijských vítězů. Nikdo z nás není na světě výsledkem náhody, ale výsledkem vítězného závodu, kde je vrchním rozhodčím sám Otec. Pán Bůh nás

předurčil a znal ještě před začátkem světa. Nikdo z nás není bezcená hromádka chemických sloučenin.

Každý mezilidský vztah, každé manželství je risk. Kdo si může být jistý? Ten kdo se neožení, ten kdo nemá přátele? Člověk, který neriskuje, neskldí ani úspěch ani neúspěch a skončí ve světském kolotoči jehož hlavní události jsou dny z práce do práce, od výplaty k výplatě, dovolená, sport at již aktivní nebo před televizní obrazovkou, kariéra, investice, Mercedeska, tituly, postavení, materiální touhy a každodenní prázdnota, kdy člověk sdílí samotu se samotáři. Staříci poznali, že jejich životní "úspěchy" po létech nejsou úspěchy a to co se zdálo být porážkou, nedopadlo vůbec špatně. Riskujte víc, nebojte se nebezpečí. Život v Kristu je to nejkrásnější nebezpečí.

3. Cílem našeho života by měla být touha zanechat po sobě něco trvalého. Žij tak, abys byl nepostradatelný nejen pro svoje okolí, ale především ve službě pro Pána Boha. Žij tak, aby po tobě zůstalo svědectví, které bude žít i když ty nebudeš. Naše tituly zemřou s námi, ale svědectví zůstane.

To je smysl našeho života, ne existence a pouhá vegetace, ale vliv na životy ostatních. Každý z nás přichází na svět s pláčem a ostatní jsou šťastní. Položme si otázku. Budou ostatní plakat až se po smrti naplní naše štěstí? Žijme pro životní kvalitu, ne kvantitu!

Podívejme se do minulosti kdo měl tituly a kdo svědectví. Faraon měl titul a moc, Mojžíš měl svědectví, Nabuchadnezar měl titul, Daniel svědectví, Jezabel měla titul, Ejiáš svědectví, Herod měl titul, Jan Křtitel měl svědectví, Pilát měl titul, ale svědectví patřilo Ježíši Kristu. Koncil měl tituly, ale Hus zanechal svědectví.

Posluchači hltali každé slovo. Koncovka přesvědčivého kazatele pa-

třila paní učitelce Thompsonové.

Každá paní učitelka řekne dětem, že nenadržuje, že je spravedlivá, že nemá oblíbence, ale každý ví, že učitelé, stejně jako svět mají žáky nad kterými drží ochrannou ruku a ty, které nemohou vystát. S uspokojením rozdávají koule studentům, kteří nepatří mezi poslušné a poddajné. Nad nimi nezamhouří oko, těm nepatří úsměv a povzbuzení, jen odplata.

Na konci školního roku zapsala paní učitelka Thompsonová do posudku Jeníka:

1. třída: Jeník má schopnosti, ale je neupravený, zamklý. Rodinné problémy.

2. třída: Jeník je samotář, je mrzutý, nespolupracuje, matka je nemocná.

3. třída: Jeník je uzavřený, nepíše úkoly, má školní problémy. Matka zemřela.

4. třída pololetí: Jeníkovy problémy se prohlubují, špatný prospěch, asi bude opakovat třídu. Otec nemá zájem o výchovu.

Jeník tak tak postoupil do 5. třídy. Přišly Vánoce a všechny děti přinesly paní učitelce dárky. Jeník přinesl balíček v hnědém balicím papíře. Paní učitelka otevřela Jeníkův balíček. Vybílala náramek, kde chyběla polovina kamínků a načatou lahvičku levného parfému. Děti se začaly smát, ale paní učitelka si nasadila náramek a použila parfém. Dala ostatním dětem přičichnout a všechny s ní souhlasily, jak pěkná vůně to je. Po skončení vyučování, zůstal Jeník v lavici. Měl radost, že se jí jeho dárek líbil. Řekl jak jí náramek sluší a že voní jako maminka.

Když paní učitelka osaměla, padla na kolena a prosila Pána Boha za odpuštění. Od té chvíle z ní byla nová paní učitelka. Věnovala víc pozornosti všem dětem, ale především těm, které potřebovaly povzbuzení a doučování.

Za několik let přišel první dopis:

"Paní učitelko, budu maturovat s druhým nejlepším prospěchem ve třídě. Váš Jeník."

Za další čtyři roky přišel dopis, kde Jeník oznamuje, že promuje jako nejlepší student s poznámkou: "studium není snadné, ale mám ho rád." Za další čtyři roky přišla pozvánka:

"Paní učitelko, zvu vás na lékařskou promoci a svatbu. Chtěl bych vás mít na místě, kde by jinak seděla moje maminka."

S láskou Váš Jeník."

Zamysleme se nad životem, zamysleme se jaké svědectví po sobě zanecháme. Vnímej život kolem sebe, riskuj a udělej rozhodnutí podle toho jak Tě Pán Bůh volá, nedrž se světských jistot, udělej krok do neznáma, jenom tak můžeš za sebou zanechat svědectví, jenom tak ovlivníš životy ostatních. To je důvod proč si Tě Pán Bůh vybral, abys byl vítěz napříč nepříznivým okolnostem a téměř nulové šanci. Život s Pánem Bohem není náhoda, ale jistota vítězství i proti pěti milionům!

-kas-

PROČ NOSÍME ŠATY?

Můj bratr v Kristu, Petr, mne překvapil otázkou: "Pavle, proč nosíme šaty?"

Dříve, než poznáme proč nosíme šaty, musím vám rychle představit své prostoduché chápání ducha, duše a těla. Představuji si, že moje dušička je jako salám v rozříznuté zemi. Spodní půlka země je mé tělo, vrchní půlka je můj duch. A já, totiž moje duše je mezi nimi. Spodní půlka země je tělo a to mne propojuje pěti smysly s hmotným světem. Nemám-li všech pět pohromadě, moje spojení s hmotným světem je vrávoravé. Propojení duše s tělem je tělesný život. Když duše ztratí tělo, ztratí tím propojení s hmotným světem a potom hovoříme o tělesné smrti. Jakoby spodní půlka země

odpadla. A tak jako tělo propojuje duši dolů, tak duch, vrchní půlka země, propojuje mojí duši duchovními smysly nahoru k svrchovanému, svébytnému Duchu, totiž Bohu a tím i celému duchovnímu světu. Člověk je jakoby trojvrstvý, trojjediný duch, duše a tělo. Jestliže tělesné antény přestanou plnit svoji práci zpravodajů z dolního hmotného světa následkem hniloby tělesného přijímače, umíráme tělesně. Přesně totéž platí o duchu. Jestliže duchovní antény přestanou plnit práci zpravodajů z horního duchovního světa následkem hniloby duchovního přijímače, umíráme duchovně.

Jestliže rozpojení duše s duchem je duchovní smrt a duše s tělem je tělesná smrt, potom bez pochyby propojení duše s duchem a tělem znamená duchovní a tělesný život. Okamžik propojení je narození. Když se narodíme, jsme spojení s tělem, tělesně živi, ale antény našeho ducha nejsou v pořádku, nepropojují nás s Bohem. Rodíme se duchovně mrtvi. Jakoby chyběla vrchní půlka země a salám odpočíval jen na spodní půlce. Proto, chceme-li být znovuzrození, musíme být přikryti řádným zpravodajským duchem, který nás propojí nahoru k Bohu.

Jistě se divíte, jak tohle souvisí s otázkou, proč nosíme šaty. Tělesné a duchovní souběžnosti jsou v bibli nazývány podobnostvými. Například jíst - učit nebo trávit - chápat:

mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést - ani teď ještě nemůžete, neboť dosud patříte světu.
(1 K 3:2)

Pavel Korintské krmil jako děti lehce stravitelným mlékem, protože řádný pokrm - maso, hutné učení, nemohli ztrávit. Řádnou nauku by nepochopili, ani by jí neuvěřili. Však víte, když chceme vysvětlit něco nepříjemného, jak pravdu ředíme, aby jí dotyčný ztrávil a nevyvrhnul na nás zpět. Bible přirovnává, ale neztotožňuje, zaživačí ústrojí s postupem učení a chápání. Zažívání je

nejslabší funkce našeho těla. Proto i naše myšlení trpí častými průjmy a zácpami. Tak jako zaživací ústrojí odděluje páchnoucí odpad od životadárných živin, tak i duchovní zažívání by mělo oddělit páchnoucí nauky od jediné, životanosné nauky Ježíše Krista. Proto Pavel prohlásil o své horlivé farizejské náboženské činnosti:

Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána svého, pro nějž jsem to všecko ztratil, a mám to jako za lejna, abych Krista získal. (F 3:8, Kralická)

Všechna lidská náboženství sdružující na dobrotu člověka místo na dokonalé Kristovo očistění by měla zmysli vypadnout jako páchnoucí lejna ze střev. Bible hovoří v souběžných podobnostech neustále. Například tělesná špina odpovídá v duchovní oblasti hříchu. Proto se židé a muslimové před modlením tělesně obmyývají. Podobně při křtu, nejde zajiště o umytí tělesné špíny, ale o duchovní očistný závazek. A tak, když částečně rozumíme pojímům duchovní a tělesné souběžnosti, vysvětleme si proč nosíme šaty.

Zapomeňme na oteplovací službu šatstva. Je mnoho krajín, kde mohou lidé chodit nahí po celý rok. Přesto není lidského kmene, jenž by si alespoň nezakryl svoje pohlaví. I domorodí muži na západním indonézkém Iriánu nosí na svém pohlaví rourky různých délek a tvarů. Pohlaví si zakrývají všechny kultury. První naháči byli Adam a Eva.

Bůh člověku řekl: "Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti." (Gn 2:17)

Adam si snad neuvědomoval, že propadnout smrti znamenalo rozpojení lidského ducha s Bohem, že vrchní půlka země odpadne, že ztratí antény duchovního přijímače, které ho propojovaly nahoru k Bohu. Adam uposlechl svoji ženu a pojedl zakázané ovoce. V tom okamžiku ztratil duchovní spojení s Bohem, propadl

duchovní smrti a pozvolnému tělesnému umírání - stárnutí. Jak bible zaznamenala tuto nejkritičtější dějinnou událost lidstva?

Oběma se otevřely oči: poznali, že jsou nahí. Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi. (Gn 3:7)

A jsme u šatů. Bůh řekl, že zemřou a oni si přikryli pohlaví. Neměl snad Bůh pravdu? Ale měl! Adam s Evou a my s nimi jsme v jedinném okamžiku zemřeli duchovně. Naše duše zůstaly propojené jen s tělem a začali jsme žít pouze tělesný život.

Není to pozoruhodné, že v okamžiku duchovního rozpojení s Bohem se "zostudilo" pohlaví? Proto také Bůh Židům přikázal tu nejtělesnější očistu pohlaví, obřizku. Denně vidím muslimské muže jak si před modlením omývají přirození. Zde je souběžnost ducha a těla více než na snadě. Jakou funkci mají pohlavní orgány v tělesné, hmotné oblasti? Nejprve začneme myslet na potěšení, radost, příjemnost, zalíbení, rozkoš, požitek, libost a teprve potom na rozmnožování. Jestliže existuje tato krása v tělesné oblasti, co jí potom odpovídá v duchovní oblasti? Duchovní propojení s Bohem se rozpadlo ve stejném okamžiku, kdy se lidská pohlaví stala ostudná. Duchovní propojení s Bohem je zmrzačeno, podobně jako je zmrzačeno naše pohlaví, které nás spojuje tělesně. Proto jej zakrýváme. Pohlavní orgány, které přinášejí nejvíce tělesného potěšení, jsou obestřeny záhadným studem. Duchovní orgány, které nás měly propojovat duchovním potěšením s Bohem, jsou ještě ostudnější, nefungují totiž vůbec.

Tělesné propojení s přáteli prožíváme stiskem ruky, objetím a polibkem. Nejtěšnějšího spojení tělesného života dosáhnou propojení jenom manželé. A že tělesné spojení mezi mužem a ženou Bůh přirovnává k propojení svého Ducha s naším osobním duchem je víc než zřetelné.

Jako se mladík žení s pannou, tak se tví synové (Židé) ožení s te-

bou. A jako se veselí ženich z nevěsty, tak se tvůj Bůh bude veselit z tebe. (Iz 62:5)

Duchovní oblast je kvalitativně nad tělesnou. Dovedeme si vůbec představit jaké potěšení a radost nás čeká v plném duchovním propojení s Bohem? Proto Bůh hovoří o obmytí ducha a obřízce srdce.

Víme, že pohlavní spojení kromě radosti slouží k tělesnému oplodnění a rozmnožování. Duchovní propojení s Bohem přinese nejen nesmírné duchovní potěšení a rozkoš, ale neustálý přítok Božího Duchovního semene do našeho ducha. Nejsme-li oplodnění Duchem svatým, nemůžeme se znovu narodit. Ve vztahu k Bohu jsme všichni ženy. Bůh si nás namlouvá, Bůh nás chce dosáhnout a vstoupit k nám. My se buď vdáme, tj. dáme sebe sama, nebo ne. Jestliže ve své mysli věnujeme tolik času tělesnému styku, loži, oč důležitější musí být osobní intimní duchovní styk s Bohem. Duchovní styk s Bohem by měl být nepřetržitý. V Genesis se dočteme:

I poznal člověk (Adam) svou ženu Evu a ta otěhotněla a porodila mu Kaina. (Gn 4:1)

Sloveso "poznat" má v mnoha místech význam tělesného oplodnění, spojení a nejintimnějšího tělesného svazku. Ježíš v duchovní oblasti používá přesně stejné sloveso. Například Jan napsal:

A život věčný je v tom, když "poznají" tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. (J 17:3)

Tak jako Eva poznala Adama v tom nejintimnějším tělesném styku, tak my, máme-li věčný život, poznáme duchovním propojením jediného, pravého Boha. Věčný život není časová kvantita, ale kvalita duchovního spojení Boha s člověkem.

V záporném slova smyslu řekl Ježíš pobožným lidem, kteří se jej dovolávají:

"Nikdy jsem vás NEZNAL; jděte ode mne ..." (Mt 7:23)

Tím Ježíš říká, ač jste nábožní,

nikdy jsem vás neznal, nikdy jsem s vámi neměl intimní, duchovní poměr. Náš duch je uspokojen pouze v intimním styku s Duchem Božím. Proto nás Bůh přirovnává k věrné nevěstě. Každý člověk, který se v duchu odává jinému bohu, ať jsou to světské statky, doktoráty nebo sebebožství skrze vlastní náboženské zásluhy, je v Božím slově nazýván nevěstkou, což je obyčejné sebeukájení, nebo-li náhražka. Bible nenamítá nic proti majetku a titulům, obojí je pozhledné, ale stanou-li se našimi bůžky, jsme zaprodané nevěstky. A tak jako je Bůh věrný nám, tak očekává nevěstinu lásku a vyžaduje věrnost ženichovi.

Často jsem se divil proč se lidé snad ve všech jazycích omezují v kletbách pouze na dvě oblasti. Na intimní duchovní propojení mezi Bohem a člověkem a na intimní tělesné propojení mezi mužem a ženou. Teď vidím, že to způsobuje tělesná a duchovní souběžnost. Duchovně jsme totiž nejzruinovanější v oblasti našeho vztahu k Bohu a tělesně ve vztahu mezi mužem a ženou.

Vdějte se za Boha, buďte mu tou nejkrásnější nevěstou, vždyť takový ženich, který pro svou milou obětuje i vlastní život, nás miluje nejvíc. Studujte bibli, procvičte vám intelekt lépe než teorie relativity.

-pst-

PAVUČINA

Toto svědectví se týká vlivu okultismu, zejména hypnózy, sugesce a parapsychologie. Mé tragické zkušenosti jsou velmi čerstvé, rány rozjitřené, ale přesto jsem si díky Pánu uvědomil, že nemá cenu čekat, až čas rozmaže detaily a setře podrobnosti. Nikdy bych nevěřil, že tato blyštivá, svůdná a naleštěná mince má tak neuvěřitelně odporný a hrůzný rub. Jedna strana mince voní tajemnem, romantikou, zázraky a divy. Druhá je studená, páchne smrtí, čiší z ní zoufalství sebevraha, lepkavou

depresí stahuje do močálu panických psychóz. Jak to vše začalo?

Zahrabaný čím dál tím víc v hororech i fantastické literatuře jsem si uvědomoval přítomnost určitých sil, které vládnou tajemnému neznámu, kam náš omezený rozum není schopen proniknout. Krok za krokem jsem šel s naivním úsměvem do náruče zla. O několik let později jsem se dostal na psychiatrickou léčebnu. Náhodou jsem dostal lůžko vedle neúspěšného vysokoškolačka, kterému několik elektrických šoků dokázalo řádně vygumovat znalost řečí, ale jeho deprese a psychózy zůstaly ve stavu takřka neporušeném. Toto elektrické vymývání mozků se ani v nejmenším nedotklo jeho fenomenálních znalostí nejrůznějších okultních směrů. Citoval bez chyby dlouhé pasáže z prací "největších světových kapacit" a já často ani nebyl schopný držet krok s jeho myšlenkovou virtuozitou. Telepatie, sugesce, hypnóza, reinkarnace, možnost "rozhovoru" se zemřelými. Prášky, které jsem měl 3x denně používat putovaly pod jazyk a po té do sáčku, kde utěšeně přibývaly. Často se konala burza s léky, kde si každý mohl vyměnit, či koupit ten preparát, o kterém věděl, že ho spolehlivě dopraví za hranice tohoto špinavého a bezvýchodného světa. Sčítají se miligramy, kombinace i dávky. Ó ty lékařská naivito! Koho zde chcete vyléčit? Neurotici léčící se ze sebevražedných sklonů měli většinou zásobu léků stačící na dvě sebevraždy. Čím víc jsem patřil do této tajemné existence, o to s větší intenzitou jsem se začal uvnitř měnit. V noci jsem téměř nepocitoval potřebu spánku. Moji denní společníci se stala obludná deprese. Snažil jsem se jí zbavit tím, že ji transformuji na papír. Tak vznikla "básnická díla," která měla tu schopnost, že mohla duchovní rakovinu implantovala do toho, kdo je četl.

Po propuštění na mne čekaly doma krabice léků a bezesné noci. Jak z toho ven? Obrovský kolotoč nezod-

povězených otázek, teorie, dogmata a učení! Žít? Proč? Jen pomalu jsem přistával na zemi. Chybělo málo a mohl jsem se zachytit stébly naděje, paprsku záchrany. S kamarádkou podobného osudu nás cosi hnalo do majestátně velebných chrámů. Jen tam se jako zázrakem uklidnil vyčerpaný mozek, jen tam jsem cítil, že jsem ještě pořádný člověk. V zápleti mne navštívil přítel. Stejný osud, stejná povaha, stejně ztracený jako já. Hostince, vinárny a zběsilé pokusy o únik z našeho já.

Poznal jsem dívku, která mne byla schopná mít ráda a nakonec jsme se vzali. Zázračným způsobem mne někdo vyrval ze spárů nespavosti a čísi neviditelná ruka přesekla závislost na lécích. Všechny černé balvany minulosti se ztrácely za jasnou barvou lásky. Nebyl jsem schopen pochopit, že Boží láska dokáže na rozdíl od naší, ty černé pomníky nejen zakrýt, ale definitivně rozdrtit. Boha jsem odsunul kamsi stranou, kde také ležely do lhostejna zapadající okultní teorie.

Uplynul rok, dva a nedorozumění a různé hořkosti vůči světu, společnosti i politice jsem řešil občasnými úniky do alkoholové euforie. Právě v těchto chvílích přicházely zasunuté otázky, otazníky bez odpovědí. Snad v těchto okamžicích jsem si měl uvědomit, že uvnitř mého já, v nejzazším koutku dříme temná explozivní ničivá síla, která mne žene neznámým směrem, přičemž ničím sebe i ty, kteří jsou se mnou spjatí. Výsledek byla nenávist, hořkost, zloba, vnitřní prázdnota a soustava dalších komplexů. To vše bylo prosynceno alkoholem. Pak už jsem se ani já často nebyl schopen sám poznat. Za nějaký čas jsem se ze všeho začínal dusit a věděl jsem, že ten hrozný přetlak uvnitř musí ven.

Pracoval jsem v nemocnici a často jsem se nemohl vyhnout utrpení, bolesti i smrti, které tam mají svůj sehraný tým. To není možné, aby člověk žil jen proto, aby pak sám, s příšernou hrůzou a často v neko-

nečných mukách umíral na rakovinu či jinou metlu lidstva. Ocitnul jsem se v lékařské ústavní knihovně. Nevím jak, ale mám plné ruce knih o hypnóze, sugesci od nejrozumnějších autorů. Něco ve mně jedná s naprosto přesnou, chladnou logikou, která je mi tak vzdálená v běžném životě. Ještě klinická patologie a anatomie. Knihovnice je překvapená mojí horlivostí. Pokládá mě zřejmě za pilného medika.

Následující dny a týdny se propadám do horečnaté, usilovné práce. Mám pocit, že všechny vědomosti se mi zapisují do mozku samy s obdivuhodnou přesností. Tlusté knihy, od nichž by většina normálních smrtelníků utekla, čtu s požitkem jako básně, několikrát po sobě. Cítím, že se naplňuji poznatky a znalostmi, které jsou většině lidí nesrozumitelné. V těle mi koluje zvláštní síla duchovní energie. Šestým smyslem jsem byl pevně přesvědčen, že nejde o žádnou náhodu a proto jsem byl bez obav, že to celé snažení by nemělo nějakým logickým způsobem pokračovat. Náhle jsem věděl, že dokáži použít hypnózu i sugesci v praxi. Všechny lékařské kapacity by si s určitostí poklepaly na čelo, neboť jsem nesploval naprosto většinu požadavků, kterými se má vyznačovat lékařský specialista s předpokladem pro úspěšnou praxi. Od té chvíle jsem pochopil, že musím využít první příležitost, abych především sám sobě dokázal, jaký jsem. Co bude potom, se ukáže samo.

Za několik týdnů mne vyhledal kolega, který měl bolení hlavy a zřejmě další psychické potíže. Otukávám ho, zkouším, sonduji případné reakce, čekám na příležitost. On, zahlcen odbornou terminologií na jedné straně a mojí slovní suverenitou na druhé, rezignuje a zabírá na návnaudu. Zaručuji odstranění bolestí a navrácení duševní i psychické pohody. Přítel bojuje se strachem, nervozitou i nedůvěrou mnohem mocněji než já, ale marně. Všechny mé ruši-

vé pocity mizí, zůstává jen chladná cílevědomost. Kamarád se propadl někam daleko. Před očima se mi změnil člověk v kus hadru, neživý robot, matně, jakoby ztěžklým jazykem mechanicky odpovídá na mé otázky. Když dostal příkaz chodit, či něco vykonat, působilo to děsivým dojmem. Jako oživená mrtvola nebo člověk bez duše, natažený na klíček. Začal jsem ho vracet zpět. Přítel se udiveně rozhlíží a vypadá jako po probuzení z narkózy. Na nic si nepamatuje, ani nemá představu o čase. Čas od času se sám od sebe prudce rozesměje. Je to zřejmě ona euforie, kterou jsem mu "nadiktoval." Hlava samozřejmě nebolí. Strach mě opustil a cítím se pyšný a silný. Vůbec netuším, že jsem jen tragickou figurkou, loutkou, za jejíž provázky tahá někdo jiný, který rád přenechá zlomek své ničivé satanské moci tomu, kdo se mu snaží sloužit. Připadal jsem si jako mocný mág. Můj ztracený rozum mi vnuknul představu, že tímto způsobem je možné se dopátrat odpovědí na otázky po smyslu života, smrti i existence Boha. Jaká sebevražedná naivnost!

Zabředl jsem ještě hlouběji do pavučiny temna a zla. Žene mě vášně rozšiřovat a prohlubovat pokusy. Zakládám si "studijní deník," kde dělám rozborů jednotlivých hypnotických sezení. Člověk, který se nechá zhypnotizovat je pro mne "objekt." Krásné myšlenky o uzdravení a léčení se nenápadně zatoulaly někam daleko pryč. Ze zahraničí jsem obdržel knihu o parapsychologii, hypnóze a reinkarnaci (převtělování). Zde jsem se dozvěděl fantastickou zprávu, že v hluboké hypnóze lze člověka donutit, aby si vzpomínal na nejranější zážitky ze svého života, dokonce porod, dobu vývoje v těle matky, ale to nebylo všechno.

V této době se síla i účinnost mého hypnotizování prudce zvýšila. Troufal jsem si i na věci, které byly v lékařských knihách označovány jako komplikované a těžké. Dovedl jsem znecitlivět tělo, tak že necí-

tilo absolutně žádnou bolest. Uměl jsem vkládat do mozku různé impulzy, které fungovaly dlouho i po probuzení. Člověk odřikal falešné jméno, neviděl určité věci, či lidi, na určité podněty reagoval štekáním, smíchem, atd. Píši já, já jsem, já ... Tehdy jsem byl naprosto přesvědčen, že to vše vykonám jenom já, svým talentem a vůlí. Že by do hry mohly vstoupit nějaké jiné síly, o tom jsem naprosto neuvažoval. Ač jsem byl zdánlivě na vrcholu sil, tvrdě jsem za to platil. Čím dále tím víc mne pronásledovala úzkost, deprese, neklid a podobné pocity. Abych se jich dokázal zbavit, musel jsem před každou praktikou nebo i "osvětovou akcí" pít.

Rodina trpěla. Jako na strašnou noční múru vzpomínám na okamžiky, kdy jsem "kázal" v noční vinárně o tom, že to co dělal Ježíš, byla v podstatě šikovní hypnóza a sugesce, což dovedu také. A jestli ještě ne, tak je to jen otázka času. V zakouřené místnosti jsem hanobil svaté jméno našeho Spasitele, za hlasitého a souhlasného aplausu podnapilých ztroskotanců. Musel jsem se pokusit o zachování manželství a proto jsem svojí posedlost odložil na příznivější časy. Podotýkám, že odložil, zničit, zapomenout nebo jinak zlikvidovat to nešlo.

Jediné co mi zůstalo, byla závislost na alkoholu. Utíkal jsem čas od času na několik dnů do stavu zapomenutí a přitom vykřičel své bolesti a komplexy. I když se to zdá absurdní, v té době se mne již citelně dotýkala Ježíšova otevřená dlaň, na které jsem mohl spočinout a ulevit si, odprostit se od svých trápení. Tušil jsem, že jediná odpověď na světě na všechny mé starosti i otázky je Bůh. Ale jak ho najít a kde?

Po dlouhém bloudění jsem mohl vydat svůj život Pánu Ježíši. Pán mne přijal a já jsem mu vydal hromadu špíny a hříchů, které mne tížily. Následovalo krásné, jedinečné období, kdy jsem mohl přes všechny

překážky společně se svou rodinou vrůstat do Pána a jeho milosti. Neprítel běsnil, hromadil úskoky nejruznějšího druhu, ale Boží milost bohatě stačila na naší ochranu. Stačila by i dále, kdybych nezačal hromadit neuvěřitelné chyby, které se rovnaly kapitulaci. Začátkem letního období jsme se synem začali trpět záchvaty senné rýmy. Požádal jsem starší ve sboru o modlitby o uzdravení, spojené s vymítáním této úmorné a obtěžující nemoci. Vše probíhalo dobře až do doby, než na mne vložili bratři ruce. Pocítil jsem jak mnou proniká smích, hystericko-výsměšný smích. Považoval jsem to za reakci přetížené nervové soustavy. Na závěr mi bratři zvěstovali uzdravení. Vyšli jsme ze sboru na ulici a kýchali jsme snad ještě víc než předtím. Začal jsem se vnitřně zatvrzovat, reptat a nechal Satana zasít první semínko, ze kterého později vyrostl unikátní kořen hořkosti, zarputilosti a vzpoury proti Boží autoritě. "K čemu to směšné divadlo?", křičelo něco ve mně. "Ponížil jsi se, pokořil a výsledek je nulový, ba ještě horší!", bušil do mně tento vytrvalý hlas. Další hořká pilulka na sebe nenechala dlouho čekat. Za pár dnů jsem se jednou z rána probudil a zjistil jsem, že se mi podstatně zhoršila oční vada. Byl to pro mne doslova šok. Několik dnů jsem se potácel v hluboké duchovní a psychické krizi. Volal jsem, prosil, žádal i smlouval s Bohem, aby mi pomohl odstranit vadu. Nic, ticho, žádná odezva. Vytrvalý hlas se opět přihlásil. "Co z toho máš, že věříš? Nesnáze, potíže a neúspěchy, to máš za odměnu od Boha!" Byl jsem vyčerpan, podlomen. Vnitřně jsem se začal s hlasem ztotožňovat. Protože mě Pán dosud chránil před návratem k alkoholu, vrhnul jsem se jako posedlý na tu nejtvrďší rockovou muziku okořeněnou okultními texty. Zcela zřetelně jsem si uvědomil, že když mě nechce uzdravit Ježíš, nemusím se při svých "zkušenostech" spo-

léhat jen na něho! V srdci, kam nikdo neviděl, zůstalo zlo. Satan pouze přelepil nálepky na lahvičkách s jedy. Vrhnuł jsem se s velkou energií do vlny charismatického hnutí. Navázal jsem spojení s jedním bratrem z Německa, který má ve své oblasti značný vřhlas. Napsal mi termín, abych ho mohl vyhledat a přijmout uzdravení. Jedna věta se mi vryla do mozku: *"Musíš přijet s takovou vírou, že až na tebe vlo-žím ruce, budeš zdravý. Pouštěj si kazety o uzdravování, čti místa v bibli, nechej růst svojí víru,"* psal dále. Měl jsem čtyři týdny na "budování víry." Celé hodiny jsem denně nedělal nic jiného než poslouchal kazety, četl vybraná místa z Písma a příslušnou literaturu. Do Prahy jsem přijel s vírou doslova fanatickou. Bratr se svým týmem na mě vkládali ruce, ale viděl jsem stejně špatně jako dřív. Nikomu bych nepřál prožít to obrovské, nekonečné zoufalství, které mě zachvátilo. Zoufalství se střídalo s hořkostí, vztekem, nenávistí ke všem a na všechno. Otupěle jsem do sebe lil püllitry piva a čekal, kdy alkohol odstraní poslední zbytky svědomí. "Bohu nepatříš a mezi obyčejné lidi se vrátit neumíš!", syčela zrádná náповěda z mého nitra. "Vidiš, že tohle svatouškování nemá žádnou moc, ty přece víš, kde a jak působí síly, které člověka bezpečně uzdraví!" Byl jsem na lopatkách. Bůh mne zdánlivě opustil a nechal na pospas vlastní bídě. Týden jsem vydržel nepít, abych se vzápětí vnořil do šílené pitky, která skončila okultním dýchánkem, okořeněným hypnózou. Sám jsem byl zděšený, že moje schopnosti se nejen neztratily, nýbrž naopak, prohloubily. Věděl jsem, že se blíží finále v němž se rozhodne o mém životě.

Zablokovaný hořkostmi, nespokojeností, ješitností a často zmítaný v melancholii přecházející do hluboké deprese, jsem již nebyl schopen přijímat povzbuzení a pomoc od bratrů ve sboru. Kolik špíny, pýchy,

zaslepenosti, falešných iluzí a představ se ukrývalo v mé duši. Díky nesmírné milosti jsem ze sebe mohl dostat slova, která bych předtím nikdy neřekl: "Pane ty víš, že jsem chtěl uzdravit svoje oči, ale ještě lepší bude, když já, společně s celou rodinou, spočineme jednou v tvém království. Staň se vůle tvá!" Modlil jsem se dál. "Ty mů-žeš uzdravit všechny nemocné, je-li to tvá vůle, ale ty umíš i v největším neštěstí a nemoci pomáhat vše nést. Děkuji ti, že mohu vědět, že i kdybych byl někdy slepý, nebo jinak nemocný, že mi dáš sílu, radost a pokoj, který přesahuje lidský rozum. Jsem rád, že se na Tebe mohu spolehnout. Amen."

Na závěr bych chtěl dodat, že při psaní tohoto svědectví jsem si uvědomil, jaký je to obrovský zázrak, že žiji, věřím společně s celou rodinou a můžeme čerpat z oné nevyprázdnitelné studnice Božího pokoje. Nyní toužím jen po jedné věci. Mít pokoj s Bohem. Je nutné se nechat vést. Pokud se snažíme vést Pána my, končí to katastrofou.

Většina lidí se v životě setkala s určitým druhem okluní a jí příbuzné činnosti. Může to začít "nevinným" horoskopem a končí návštěvami "přírodních" lékařů - léčitelů a jasnovidců. Bohu se to hnusí. Bible je v tom směru jednoznačná. Nejzákeřnější účinek, který jsem na sobě poznal, je že okultní, domněle zapomenuté a zahlazené zážitky mají schopnost doslova rozleptávat víru. To je způsob jak podvracet, zpochybňovat a zesměšňovat víru toho, kdo není pevně zakotven v Pánu a Písmu.

Když pohlédnu zpět, musím přiznat, že jsem skutečně našel vrcholně vzrušující události, ale cena byla tak vysoká, že bych jí sám, bez Pána Ježíše, nikdy nebyl schopen zaplatit. Za střípky romantiky a tajemna se skrývá lepkavá pavučina utkaná z depresí, alkoholu, nenávisti a nechuti k životu. Jedině Pán Ježíš mohl vzít můj dlužní úpis a roztrhat

jej. Nikdo jiný.

-M.K.-ČS-

JAK VÍME, ŽE JE BŮH?

Mnoho lidí by rádo uniklo svrchovanosti a autoritě Boha. Proto se všemožně snaží přesvědčit sami sebe, že věda již úplně vymazala Boha a jeho tvořitelskou práci. Člověk by rád věřil, že je zodpovědný jen sám sobě a proto Boha buď úplně odmítá, nebo jej zredukuje na bezvýznamnou, neosobní bezmocnost. Většina historických i dnešních totalit jsou založeny na víře v ateismus a evoluci. Dokonce i velká část křesťanstva Boha uznává jen jménem. Bůh je téměř úplně ignorován v oblasti vzdělávání, morální, politické i vědecké. A přesto bible říká:

Bloud si v srdci říká, Bůh tu není. (Ž 14:1)

Základní podstata vědecké metodologie naší běžné zkušenosti spočívá v zákonu příčiny a účinku. To znamená, že žádný účinek nemůže být větší než jeho příčina. I ten nejsložitější počítač nemůže přesáhnout složitosti svoji příčinu, totiž člověka. Z ničeho nepojde nic. Proto musí existovat prvotní příčina, která není současně účinkem. Musí existovat nezapříčiněná příčina všech řetězců účinků a příčin. Tato prvotní, nezapříčiněná příčina musí v sobě zahrnovat všechny charakteristiky, které jsou vidět v celém vesmíru, jinak by je tato příčina nemohla zapříčinit.

Prvotní příčina musí mít inteligenci, protože ve vesmíru do kterého patří i Země, jsou inteligentní bytosti, lidé a andělé. Hmotný vesmír je poznatelný pouze intelektem, protože může být popsán a studován.

Proto první, nezapříčiněná příčina všeho musí zahrnovat všechnu znalost, musí být vševědoucí. Prvotní příčina musí mít mimo jiné citovou podstatu, protože citovost je rozseta po celém dnešním světě. Nejšlechternější cit je láska a tak také

první příčina lásky musí být láskyplná a převyšující všechny součty lásek. Dále je člověku příznačná vůle, proto první příčina musí vlastnit vůli a to vůli svrchovanou. Celý vesmír je energetická nádrž nekonečných rozměrů. Proto jeho příčina musí být všemocná, nekonečná a všudypřítomná. Konečně, protože morální a duchovní kvality jsou součástí každého člověka a každý si je těchto kvalit vědom svědomím, prvotní příčina musela mít obojí, morální i duchovní kvalitu, která nekonečněkrát převyšuje co si vůbec pod těmito kvalitami dovedeme představit. I když nemusíme úplně rozumět jak mohlo být připuštěno zlo, přesto všichni rozeznáme, že dobro je lepší než zlo, pravda je lepší než lež, spravedlnost je lepší než bezpráví. Toto morální svědomí může být vysvětleno pouze v rámci veliké prvotní morální příčiny - Boha. Nebylo-li by světla, k čemu bychom potřebovali oči? Nebylo-li by soudu, k čemu by nám bylo svědomí? A tak užitím těchto základních zákonů můžeme vydedukovat, že prvotní nezapříčiněná příčina musí být osobnost, která je věčná, všemocná, všudypřítomná, vševědoucí, s vůlí, milující a spravedlivá.

Někteří lidé namítají, že žádná příčina nemohla být prvotní a nezapříčiněná, protože prý vesmír nikdy nezačal, tudíž nemůže mít příčinu. Tento názor je veskrze nevědecký a odporuje termodynamickým zákonům, které jsou nejlépe a nejsnáze prokazatelné ze všech přírodních zákonů, a které ovládají všechny známé procesy vesmíru. Vesmír není světvorný. Hmota, prostor a čas musely být stvořeny mocnou prvotní příčinou a ta příčina musela být osobnost. Toto je nejrozumnější možný závěr opravdové vědy, znalostí a zkušeností. Proto lidé, kteří odmítají Boha nebo je jim lhostejný, nečiní tak proto, že by jim v tom bránily vědecké poznatky, nebo jejich rozum, ty Boha jen dokazují. Činí tak proto, protože chtějí. Ti,

kterí skutečně touží poznat Boha, těm se Bůh zjevil dokonale ve svém Synu, Pánu Ježíši Kristu. Ježíš Kristus je vtělený Bůh. Jeho usmiřující a vykupující smrt, jistota jeho tělesného vzkříšení v prostoru a čase zapřičiňuje spásu každému, kdo jej přijme vírou za svého Pána a Spasitele. Toto všechno se váže do jednotného svědectví o Boží existenci.

-pst-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

... Vzhledem k tomu, že žijete v mohamedánské zemi bude pro vás asi těžké se zabývat tématem Izreale. Myslím, že je nutné postavit se i v této záležitosti do služeb Božích, na obranu jeho lidu. Dnes uplatňované nároky na další území Izreale jsou nespravedlivé. Arabové mají ve své moci 640x více území než dnešní Izrael z r. 1967. Tomuto národu jde o bytí a nebytí a svět mlčí. Žiji od r. 1927 a za svého života jsem zažil splnění jednoho biblického zaslíbení nesmírného významu, vytvoření svobodného Izreale. Jako věřící jsem věděl, že se tak jednoho dne stane. A já směl, i když ve své mladosti, zažít splnění jednoho důležitého a pro všechny lidi i ateisty, hmatatelného Božího zaslíbení. Jen se ještě musí mnoho změnit v duchovním životě tohoto lidu, musí přijmout Krista. Celý svět, politici i media se vědomě staví proti spravedlnosti a právu tohoto národa. Ale i křesťané na Západě i jinde zbaběle mlčí a mlčí i nejbližší spojenci. Velice bych se bál stát na této straně Božího hněvu. Ostatně Chomeiniho závěť o ovládnutí světa Islámem jsou dosti výmluvná a domnívám se, že s tou bude mít v blízké budoucnosti mnohá velmoc značné potíže. Vždyť dnes je na Západě mnoho mešit.

-P.B. ČS-

POZORUHODNÝ NÁROD

Boží slovo ukazuje, že mnoho denominací, jednotlivých křesťanů, ale i kultů právě na židovství ztroskotají. Podle vztahu věřících k Židům se pozná, jestli víra spočívá na bibli nebo na učení denominací, které se od bible odchýlily. Kdo upírá Židům jejich Boží poslání, zaslíbení, kdo nevidí jejich úlohu nebo si dokonce denominačně přisvojuje jejich vyvolenost a považuje sám sebe za vybraný národ, malé stádečko a pod., staví na vratkých, nebiblických základech.

Zamysleme se trochu nad tímto nejpozoruhodnějším národem. Židé byli tuláky mezi národy po dvě tisíciletí, ve spirituální slepotě, nenávidění, nevycházejí z pronásledování. Všechny národy přesazené do ciziny, ztratí svoji národní totožnost během první nebo druhé generace. Našinec se poturčí ještě za svého života. Židé jsou Židy natrvalo! Prchají ze země do země, byli honěni a ponižováni, po tisíciletí žili bez státní existence. Žádný národ nezažil takový lov na svoji kůži jako Židé. Kolik jiných národů by již dávno směnilo svůj původ za klid. Přžití Židů je zázrak. Ani jeden psycholog nebo antropolog nemůže racionálně vysvětlit jejich současnou, mladou státní existenci. Třímilionový Izrael přežívá v moři nepřátel proti osmdesáti milionům Arabů a světu plnému nenávisti. Židé jsou vyjímeční a to cítí podvědomě každý. Proto jsou Židé nepohodlní téměř všem mocnářům světa. Není snad Arijce, který by se chtěl narodit Židem. Přesto Bůh vybral Židy, aby se z nich narodil Bůh - Syn. Svět pohanů je nepochopitelný. Nadává do "židů," které nenávidí a kleje jménem Boha, který byl v lidské podobě Žid. Prostřednictvím Syna nejnenáviděnějšího národa má každý člověk přístup k Bohu a ke spáse. I lidé, kteří si říkají "křesťané" mohou být proti Židům, aniž je znepokojuje varování Boha:

... Kdo se vás dotkne (Židů),
dotkne se zřítelnice mého oka.
(Za 2:8,12)

Židé, jako národ odmítli svého krále a Ježíš jim odebral svícen světla, aby jej předal vyvoleným bez ohledu na národnost. Bůh dnes jedná se třemi skupinami lidí: s Židy, církví a pohaný. K Židům patří jenom Židé. K církvi kdokoliv, kdo je v Kristu, tedy i znovuzrozený Žid. Pohan je každý nevěřící kromě Židů. Přechodné poslání církve je evangelizovat svět. V posledních dnech, až bude církev vytržena z povrchu Země, svícen evangelizace bude navrácen původním držitelům - Židům. Tím konečně Židé vyplní poslání, kterému byli předurčeni. Proto Židé existují po 4,000 letech a od r.1948 jako národ a stát.

Protože Bůh dodržuje platnou smlouvu s Abrahamem, zachová Židy do konce, aby splnili evangelizaci světa, ke které byli předurčeni. Kde jsou říše, které je pronásledovaly? Kde je Babylon? Není k nalezení. Kde jsou Fěničané? Zmizeli. Kde je Alexandrovo Řecko? Ani stopy po něm. Kde je Egypt? Je bezvýznamný. Kde je Persie? Není. Kde jsou Filištíni? Goliáš není. Kde je Třetí říše? Okleštěna a rozdělena na NDR a NSR. Kde budou ostatní protižidovské státy? Tam, kde je dnes Slovanstvo. Všichni se dotýkali Boží zřítelnice. Úpadek Velké Británie nastal v okamžiku, kdy se obrátila k Židům zády. Jestliže USA přestanou podporovat Izrael, přestanou být světovou velmocí.

Kde jsou Židé? Zpět v Palestině, jak Bůh slíbil. Bůh Židům nenadržuje! Kdyby jim nadržoval, každý pohan by toužil být Židem. Bible učí hroznou pravdu, protože ještě dvě třetiny Židů budou v budoucnosti vyhlazeny. Bůh používá zatracující nenávist pohanů k nápravě Izraele, protože Izrael má zodpovědnost a povinnost, ze které nemůže uniknout. Ztracenci bijí ztracence! Národnost ještě nikoho nespasila a nespasí. Bůh plní do písmene co řekl. Histo-

rie potvrzuje, že Židé jsou věčný národ, stvořený Bohem pro Boha.

"Lid, jež jsem vytvořil pro sebe, ten bude vyprávět o mých chválách hodných činech." (Iz 43:21)
Jsi přeci svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. (Dt 7:6)
-pst- z knihy ZOD

BRUTALITA MLÁDEŽE

* Čtrnáctiletý chlapec v New Jersey surově utloukl svoji matku k smrti, sám sobě podřezal hrdlo.
* V Oklahomě, šestnáctiletý mladík zastřelil spící matku a nevlastního otce.

* Tři mizurští teenageři, jeden z nich předseda třídy, zavraždili spolužáka. Utloukli ho k smrti baseballovou palicí.

Tyto kriminální případy byly spáchány ve jménu Satana. Ještě v nedávné minulosti podobné případy šokovaly Západní svět. Dnes, stejně šokující případy plní stránky novin a časopisů celého světa, Československo nevyjímaje. Ani nejlepši rodiče nejsou mimo nebezpečí. V předmětech historie, antropologie, sociologie, psychologie se vyučuje o "náboženství," které nemá nic společného s křesťanstvím. Představí studentům všechny hlavní náboženské směry a kulturní praktiky různých kultur. Vzbudí zájem a návod, kde hledat další informace. Satanismus se nepřímo vyučuje ve většině západní škol a na univerzitách.

Organizace Spojených národů, která ovlivňuje dnešní americké školství, zavedla do škol oslavy Halloweens, zkomolenina "všech svatých," což je pohanský festival, podobný Dušičkám. Svátek duchů dětí "oslavují" v říjnu téměř celý měsíc. Třídy, škola je vyzdobena pracemi dětí, které znázorňují čarodějnice, duchy, kostry, zrůdy, netopýry, pavouky, černé koč-

ky, atd. Tyto oslavy prožívají děti intenzivně již od těch nejmenších a aktivně se učí jak zaklínat, hrají hry, kde používají okultní předměty a inspiraci. Přirozený strach a odstup od okultních praktik je otupen a mládež je připravena přijmout satanské praktiky do svého myšlení. Okultní aktivity nejsou nikdy nevinné, obzvláště ne pro děti a mládež!

Evoluční nauka dětem i mládeži zesměšňuje a znemožňuje koncept Boha, morálky a rodičovské autority. Zhoubné dílo dokončí rocková hudba, která mimo jiné oslavuje sex, okult, drogy, vraždy i sebevraždy. Většina rodičů je bezradná. Na jedné straně sami neví, co se děti ve školách učí, čemu sami věří a na druhé straně, nechťejí slyšet ani vidět, co děti doma poslouchají, neví co čtou, co vidí v televizi nebo na videokazetách. Rodiče doufají, že z toho děti samy jednoho dne vyrostou. Většina dětí skutečně vyroste a ztratí zájem, ale i malé procento, asi 5%, zůstává trvale znetvořeno a společnosti zbývají šokující zprávy. Fantastické hry, kdy účastník prožívá vraždy, znásilnění, loupeže, přepadení a satanské rituály jsou mezi mládeží velice populární. Satanismus nabízí nadpřirozenou moc, vzrušení, sebeuspokojení a rebelii proti rodičům i společnosti. Mládež dešních dnů je přímo bombardována satanskými symboly a jejich myšlení je ovlivněno horory, pornografií, násilím a okultními praktikami. Satanská bible je k mání nejen v okultních knihkupectvích, ale i ve veřejných knihovnách.

Satanismu však nepodléhá pouze poblouznělá nerozumná rebelující mládež. Doktorů, právníků a jiní vážení občané jsou tajnými členy těchto organizací.

Satanisté se dají v podstatě rozdělit do tří různých skupin.

"Tradiční satanisté" otevřeně vzývají Satana, mají vlastní kostely, kde slouží "černou mši," kde přímají tělo i krev svého pána z le-

bečního kalichu, kdy pijí krev oběti smíchanou s močí účastníků této svátosti u kříže, který je postaven "hlavou" dolů.

"Satanisté mimo zákon" mají tajné skupiny, používají sex a drogy, aby přilákali mládež, která s drogami obchoduje, vykrádá domy, vandalizuje kostely, mrzačí zvířata i sebe. Počet rituálních vražd a obětí roste.

"Ojedinelí satanisté" praktikují svoji víru osaměle. Obvykle se jedná o mladé chlapce, kteří jsou přitahováni k fantaziím o násilí a nadpřirozené moci víc, než dívky.

Typický mladý satanista je inteligentní, zvědavý a tvořivý mladý člověk, který nemá mnoho přátel, trpí nízkým sebevědomím a rodinným nezájmem. Satanismus mu nabízí to, co nemůže dosáhnout vlastními silami.

Jak ochránit děti před vlivem satanismu? Nikdy nezlehčujeme zájem o satanismus, čarodějnictví a okult. Musíme vědět a znát co naše děti čtou, slyší a vidí. Společnou snahou veďte děti ke zdravějším aktivitám. Dnešní rodiče musí bojovat o záchranu dětí. Spoléhat na to, že škola z našich dětí vychová morálního a čestného člověka, nemůžeme. Rodiče předali děti školskému systému ve víře, že profesionálové odvedou dobrou práci. Není tomu tak. Děti jsou Boží dar rodičům a zodpovědnost za jejich výchovu leží na každém z nás.

Zamysleme se, kam jsme dospěli za posledních padesát let vědeckého řízení společnosti. V r. 1940 byly v amerických školách následující kázeňské přestupky: 1. mluvení, 2. vyrušování, 3. žvýkání, 4. nevhodné oblečení, 5. běhání po chodbách, 6. nepořádek, 7. předbírání ve frontě.

A dnešní přestupky? 1. znásilnění, 2. loupeže, 3. násilí a napadení, 4. drobné krádeže, 5. drogy, 6. žhářství, 7. pumové atentáty, 8. alkohol, 9. vlastnictví zbraní. List pokračuje absencí, vandalizmem, vraždami, vydíráním, těhotenstvím,

potraty, sebevraždami, pohlavními chorobami, lhaním a podvody.

Nezůstávejme v klamně naději, že se nás tato situace netýká. Dřívější generace žila vírou v Boha nebo ve strachu z Boží odvety. Dnešní Boha nezná a všichni společně žijeme ve strachu z odvety člověka.

-kas- (část informací z reportáže E. Davidowitz)

JAK VYCHOVAT Z DÍTĚTE ZLOČINCE

1. Dávejte dítěti od malička vše co chce. Tak vyroste v přesvědčení, že má právo na všechno na světě.

2. Když dítě říká ošklivá slova, smějte se tomu. Bude si myslet, že je to tak správné.

3. Nesnažte se o žádnou mravní a náboženskou výchovu. Říkejte mu, že až mu bude 18 let, ať se rozhodne sám čemu chce věřit. Vybere si až vám budou oči přecházet.

4. Nikdy mu nic nezakazujte. Až bude později zatčen pro krádež, bude přesvědčen, že mu společnost ubližuje.

5. Co nechá povalovat, pilně po něm uklízejte. Vychováte v něm jistotu, že odpovědnost za vše je jen na druhých.

6. Nechte ho číst a dívat se na co chce. Příbor a talíř mu umyjte, ale za duševní potravu mu ponechte kdejakou špinu. Ať si sám vybere.

7. Hádejte se před dětmi. Vyrostete v nich přesvědčení, že ony za nic nemohou. Všim jsou vinni ostatní.

8. Dávejte mu peněz kolik chce, ať si je nemusí vydělávat. Přece chcete, aby vaše dítě mělo lepší život než jste měli vy. Až mu budou jednou scházet, vezme si je násilím.

9. Obskakujte jej a stále plňte každé přání v knížkách, oblečení a pohodlí. Vychováte sobce neschopného se přizpůsobit vůli druhého. Zajistíte mu tak, že se jeho manželství brzy rozpadne.

10. Vždy ho proti všem obhajujte. Učitelé jsou proti němu zaujatí, spolužáci mu ubližují. Naučí se nevidět a neuznat vlastní chybu. Postaráte se tak, že s ním nikdo nevydrží na pracovišti ani doma.

11. Až z vašeho dítěte bude ničema, začněte prohlašovat, že si od malička nedal říct.

12. Připravte se na bolavý a těžký život. Vaše děti se o něj spolehlivě postarají.

-Přeloženo v ČS-

REPORTAŽ PSANÁ NA OPRÁTCE

Začátkem r. 1989 byl na Floridě popraven masový vrah Ted Bundy. Bundy se přiznal k brutálním sexuálním vraždám více než dvaceti žen ve čtyřech státech Ameriky. Těsně před popravou požádal o rozhovor křesťanského psychologa Dr. Dobsona, který se zabývá především rodinnými otázkami a výchovnými problémy. Dr. Dobson je známá autorita, úspěšný autor, jehož přednášky, rozhlasové pořady, video kazety přinášejí porozumění, naději a pohodu do rozvrácených domácností nejen v Americe, ale i kolem světa. Dr. Dobson je jedním z hlavních mluvčích proti pornografii. Ted Bundy poskytl následující rozhovor, který byl také natočen na video.

Dr. Dobson: Zítřka ráno v sedm hodin budete popraven. Jaké máte myšlenky?

Ted Bundy: Nebudu si namlouvat, že plně ovládám situaci, která mě zítřka čeká. Chtěl bych použít poslední minuty svého života tak, abych za sebou zanechal pozitivní svědectví, které pomůže ostatním.

Je pravda, že mám klid v duši, ale to asi proto, že mám možnost být s vámi.

Dr. Dobson: Začneme rodinou. Vyrostl jste v rodině, kterou bychom mohli ze všech hledisek nazvat jako vzorný domov.

Ted Bundy: Absolutně.

Dr. Dobson: Nebyl jste fyzicky, sexuálně ani emocionálně ohrožen ani zneužíván?

Ted Bundy: Nikdy, v žádném případě. To je tragédie mého života. Vyrostl jsem v dobrém rodinném prostředí. Měl jsem oddané a milující rodiče. Mám čtyři bratry a jednu sestru. Děti byly středem rodiny a pozornosti. Pravidelně jsme navštěvovali kostel. Moji rodiče nepili alkohol, nekouřili, neznal jsem rodičovské hádky a neshody.

Dr. Dobson: Žádný domov však není perfektní?

Ted Bundy: To je pravda, ale měl jsem pevný, křesťanský domov a vedení. Doufám, že se nebude nikdo snažit svalit vinu na rodinné prostředí, které by ovlivnilo moje chování. To je to, co chci zdůraznit. Jako mladý chlapec, když mě bylo 12, 13 let jsem mimo domov, v místních obchodech objevil pornografii. Hořel jsem zvědavostí a často jsem našel pornografické časopisy v popelnících v našem sousedství. Čas od času jsem našel nebo objevil pornografické knihy, více grafické a detailní. Stejně téma jsem hltal i v detektivních časopisech.

Dr. Dobson: Samozřejmě, tento materiál graficky zobrazoval násilí. Je tomu tak?

Ted Bundy: Ano a teď hovořím z vlastní zkušenosti. Pornografie obsahuje fyzické násilí spojené se sexuálním násilím. Tato kombinace přináší chování, které je otřesné popsat.

Dr. Dobson: Rád bych tomu porozuměl lépe. Zašel jste nejdál jak je možné v literární a vizuální fantazii, která ve vás vzbudila touhu tyto fantazie prožít ve skutečnosti?

Ted Bundy: Ano, ale vše začalo

postupně. Rozhodně se moje chování nezměnilo přes noc. Z vlastní zkušenosti vím, že pornografie, násilí a sexualita je postupná závislost, kdy člověk začne hledat silnější, více grafické a potentní zážitky. Ale i tento druh pornografie má svůj limit. Člověk dospěje k bodu, kdy mu nestačí číst a vidět.

2. část rozhovoru:

Jako křesťané víme, že Boží láska, odpuštění je dostatečné pro spásu každého hříšníka. Může však Bůh odpustit vrahovi? Z teologického hlediska můžeme odpovědět, samozřejmě. Z bible známe příklady jako je Mojžíš, král David, lotr na kříži, kteří byli spaseni napříč jejich činy.

Z lidského hlediska je však obtížné pochopit jak může Bůh odpustit vrahovi jako je Ted Bundy. Nezabil jen jednou. Vědomě zavraždil nejméně 28x. Jeho obětí byly mladé, bezbranné dívky, které zažily nepopsatelná muka před tím, než je Ted brutálně zavraždil. Bez nejmenších pochybností, Ted je jedním z nejzvrhlejších vrahů našich dnů.

Z tohoto důvodu se většina lidí zamyslí, zarazí při pomýšlení, že kající Ted Bundy může vstoupit do nebeského království s Ježíšem Kristem. Ti, kteří poznali Teda za léta vězeňské vazby svědčí o dramatické změně v jeho životě, o jeho doznání a víře, kterou přijal. John Tanner, vězeňský kaplan, ztrávil s Tedem a ostatními vězni víc než 200 hodin. V r. 1986 J. Tanner napsal Dr. Dobsonovi dopis, kde prohlásil: "Jsem přesvědčen, že Pán Bůh použije život i svědectví Teda Bundyho." V lednu, den před popravou, zatelefonoval Ted Bundy Dr. Dobsonovi, aby mu poskytl poslední rozhovor. Ted Bundy věděl o boji a práci, kterou Dr. Dobson vyvíjí na potlačení pornografie, která zanechává v naší společnosti násilí a životní tragédie postižených. Ted Bundy chtěl zanechat přímé svědectví a varování o zhoubných návycích a progresivním

násilí inspirovaném snadno dostupnou pornografií.

Dr. Dobson: Co je nejdůležitější otázka posledních hodin vašeho života? "Myslíte na zničené životy svých obětí a jejich rodiny? Sám víte, že se jejich životy nikdy nevrátí do normální situace."

Ted Bundy: Samozřejmě.

Dr. Dobson: Tíží vás vina, výčitky svědomí?

Ted Bundy: Víím, že budu obviněn, že sloužím opět sám sobě. Ale to je již za mnou. Mohu odpovědět jak se cítím. Pouze s Boží pomocí jsem schopný si uvědomit, na neštěstí příliš pozdě, ale lépe pozdě než nikdy, bolest a utrpení, za které nesu odpovědnost. V posledních dnech se mnou mluvilo množství vyšetřovatelů o nevyřešených vraždách i o vraždách, které jsem spáchal. Bylo to velice těžké znovu prožít léta hrůzy a strašné pocity, s kterými se musím vyrovnat. To mohu udělat pouze s Boží pomocí. Cítil jsem bolest, cítil jsem znovu a znovu všechnu hrůzu.

Dr. Dobson: Jistě si umíte představit jak ohromný cynismus k vám chová veřejnost i ti, kteří vás znají a vědí o vašich činech. Jistě souhlasíte, že k tomu mají všechny důvody. Nevím, jestli můžete říci něco na svoji obhajobu, čemu by někdo uvěřil. Přesto, včera večer jste řekl a sám vím od Johna Tan-nera, že jste přijal odpuštění Ježíše Krista, že jste odevzdal svůj život a pevně věříte. Čerpáte z toho sílu v posledních hodinách svého života?

Ted Bundy: Ano. Nemohu říci, že si člověk může zvyknout na stín smrti. Nemohu říci, že jsem tak silný, že už mi nic nevadí. Není to nic příjemného. Samota nepřidá, ale musím říci, že každý z nás projde údolím stínů smrti sám, jeden po druhém a nekonečné miliony lidí, kteří žili na této zemi už prošli. Já se chci rozdělit o zkušenost, která ovlivnila životy mnohých.

Jsem připraven.

-Volně přeloženo: "Focus on the Family" R. Zettersen-

My víme, že pouze Bůh je ten, kdo vyřkne poslední soud. Není na nás, abychom soudili, ale abychom se poučili z jedné lidské tragédie, která ovlivnila desítky životů a věřme, že ovlivní i tisíce životů těch, kteří v pornografii vidí nevinou zábavu.

-kas-

INDONESIE KAŽDÝ DEN JINÁ

07 BALI- Poslední ráj

nebo také Ráno světa, jak nazval Bali Jawaharlal Nehru v r. 1954. O deset let později byl ostrov pod zkouškou přírodních i lidských katastrof. Nejdříve silná zemětřesení a potom krvavá porážka komunistů. Při vyřizování politických záležitostí se přidaly i osobní účty a asi 50,000 lidí přišlo o život. V celé Indonésii se odhaduje počet až na milion obětí. Vesnice lehly popelem a život se vrátil k hinduistickému uctívání bohů. Bali je jediné místo. Nikde jinde jsem zatím neviděla autentické zvyklosti, tradice, festivaly a domorodé obyvatelstvo tak intenzivně naladěné na naprosto jinou kulturu, tradice a náboženství. Turisté se pletou do denního života a točí se kolem domorodců a jejich zvyklostí víc než domorodci kolem turistů. Návštěvníci hotelů jsou obklopeni uměle vytvořeným pohádkovým prostředím, jezírky, květinou, parky, bazény a nejmilejším personálem, jaký si dovedeme představit. Bali však není jen pro boháče. Turizmus je hlavní ekonomikou ostrova. Nabízí dostatek ubytování, restaurací a služeb všech kategorií, i za ceny míň než lidové. Množství mladých lidí podlehlo kouzlu ostrova a protahují návrat do nekonečna.

Podle touhy a elánu má turista možnost vyrazit a všemi smysly vnímat přírodní krásy a má-li trochu

šťastí, může vidět nezapomenutelné festivaly, pohřební kremační ceremonie a tradiční svátky. I v okurkové sezoně Bali nabízí zážitky, kdy všechny smysly přecházejí.

Hinduizmus se na Bali udržel navzdory indonézkému Islámu. Bali má kolem 20,000 chrámů všech velikostí a důležitosti. Jsou roztroušené na různých místech, v terasách rýžových polích, na hřbitovech, uprostřed lesů, v jeskyních, na tržnicích, na plážích, ve městech i dědinách, často i na dvorcích kdejaké chatrče. Věřící přinášejí denně oběti do velechrámů i k miniaturním hromádkám kamení. Často položí maličký talířek spletený z banánových listů na místa, kudy denně chodí. Velké chrámy jsou obehnané zdí, prochází se vysokým průchodem z jednoho nádvoří do druhého. Kamenné postranice, z profilu jakoby židle se tyčí k nebi, v průčelí jsou schody a krásně vyřezávané dveře. Každé nádvoří má řady zdobených altánků kam se přinášejí oběti. Oběti jsou to libé, od malinkých po mnohaposchodové koše ovoce, květin, talířků a parádiček, které ženy přinášejí na hlavách a moc jim to sluší. Hlavní bohyně Dewi Shri je bohyň rýže a plodnosti a oběti se pokládají do jejího klína. Individuální "sochy" mají sukni z černobílé kostkované látky. Tento tradiční vzor se opakuje i při jiných příležitostech. Někdy jsou do pruhů látky zahaleny i stromy.

Bali je ostrov bohů, démonů, umělců, řezbářů a překrásné přírody. Lidé na Bali jsou mytologicky naprosto dokonale rasa. Když bohové tvořili lidstvo, samozřejmě z hlíny, dříve než jim vdechli život, dali je upéct do pece. Bílá rasa se nepovedla, jsou nedopečení. Černí se připálili a jenom lidé na Bali se vypekli do zlatova.

Rok na Bali má 420 dnů. Je plný festivalů a různých slavností. Neuvěřitelná procesí a svátky naprosto ochromí turistický ruch. V den klidu není po průvodcích či taxi službě

ani slechu, zato turista vidí něco nezapomenutelného. Procesí plné barev, parády a za velkého rámusu vyhánění zlých duchů. Veliká maškara tygra nebo lva hopsá od stavení ke stavení a další veliké zvíře v plné parádě - buvol nebo kráva nadskakují kolem tlačence. Fotografové se na Bali vydovádí. Videokamery dnes nahrazují fotoaparáty, ale ani nejlepší záznam nezachytí opravdovou atmosféru.

Nezapomenutelné zážitky připraví opičí chrám. Vysoké, krásné stromy stíní dva chrámy, které jsou obrostlé zeleným mechem. Kolem lítají a vréští desítky opic velikosti menšího psa. Viděli jsme novorozeného drobečka a jen maminka se držela stranou. Ostatní opice jsou agresivní potvory. Neodbytně skáčou, šplhají a obtěžují. Vylezou jednomu málem až na hlavu a smrdí. Odehnat se nedají. To mohou kousnout nebo podrápat a tak je ztvrdlý turista vděčný osobnímu průvodci, který dohlíží a opice krmí. Není to nic příjemného a každý raději zmizí, než by studoval samotný chrám.

Etnická vystoupení mají duchařskou atmosféru a některé výjevy jsou pro nás šokující. Lidé v tranzu chodí po rozžhaveném uhlí, žerou a chovají se jako zvířata. Kečakový tanec předvádí asi stočlenná skupina mladíků, kteří sedí ve třech kruzích kolem veliké rozvětvené hořící pochodně. Během představení odríkávají různým tempem a rytmem čak, čak, čak, čak. Zařikávají zlé duchy. Jejich paže byly zvednuté, prsty široce roztažené. Celý kruh těl byl štrpátý a klátili se z jedné strany na druhou. Krásná Sita a její muž Rama, démonický král Rhawana a Hanuman, opičí bůh, jsou hlavní hrdinové děje. Zbytek historie si každý umí představit. Zlo a dobro zápasí a nakonec dobro zvítězí. Kostýmy a tanec hlavních představitelů jsou pastva pro oči. Trochu jiné má člověk pocity v duši. Během představení nepadne téměř ani slovo, jenom zařikávání a tanec spo-

jený s pantomimou nebo naopak. Vnímavý člověk je ze všech chrámů, obětí, slavností, silou víry v bohy, duchy, demony a lidské pachtění jak tyto nadpřirozené síly ukonejšit, nesvůj. Ale zamyšlení nad tím čemu slouží a propadá dnešní člověk na Západě i Východě se od těchto pohanských zvyků moc neliší. Místo čar, čar opakuji poblouzněné davy hare, hare, hare Krišna, hare Krišna. To co vidíme a vnímáme v televizi, ve filmech, v knihách a umění se také hemží zloduchy. Horory se všemi detaily krvavých orgií a lidské zvrácenosti se těší popularitě snad na každém kontinentě. Lidé nemusí povzbuzovat vlastní fantazii. Dnešní horory jim naservírují vše v živých barvách. Podstata zvrhlosti je však naprosto stejná. Jak rádi bychom si namluvili, že jsou to pověry primitivních pohanů, že nás se nic takového netýká. Kéž by to byla pravda. Člověk se na jedné straně snaží dosáhnout všemi způsoby Boha a na druhé straně naprosto popírá jeho existenci pohanskými zvyky.

Netopýří chrám v člověku vzbuzuje přímo hnus. Tisíce netopýřů viselo na stopech jeskyní, pištělo, smrdělo a kadilo. Pod nimi stály oltáře a lidé přinášeli koše, košíčky, náklady jídla, ovoce a květin jako obětí. Ženy se jakoby křížovaly na obličej, namočily si prsty do vody a na čelo, skráně a do kliváže si přilepily zrnka rýže. Smrduté prostředí celé atmosféře na vznešenosti nepřidávalo. Netopýří byli v reji a plochy se jimi jen hemžily. Mláďata byla přilepená na netopýří maminky a některá byla skoro stejné velikosti. Chrám fuj tajbl a kolem bylo množství neodbytných dětí prodavačů, že jsme raději zmizeli.

Chrámy potřebují opravy, ale je jich tolik, že na to nikdo nestačí a ani si na ně nepotrpí. Jeden z největších a nejslavnějších hinduistických chrámů pořádá každých 100 let velkolepé oslavy a zvláštní obřady. Při posledních vybuchla sopka a pár

tisíc účastníků přišlo o život. Viděli jsme obrovské balvany mnoho kilometrů od místa výbuchu.

Na Bali potká člověk turisty z celého světa. Na počet jsou nejlépe zastoupeni bývalí kolonizátoři z Holandska. Postarší Němci, podstatně mladší Italové, bujní Španělé, nenápadní Japonci, pestrí Američané a nejvíce Australané. Musím je trochu zdrbnout.

Australané jsou zvláštní ptáci. Rozhodně nejsou tak barevní jako Američané. Turistické babičky nezářily kanárkovými barvami a byly daleko méně štěbetavé. Manželské páry si byly po letech soužití nápadně podobní. Mladé páry byly živější. Tolik vyvinutých žen a dívek jsem ještě pohromadě neviděla. Jedna z odvážných a odhalených prsatíc četla knihu "Co ženy chtějí." Mužské protějšky jsou ozdobeny tetováním, na krku nosí stříbrné řetězy a všichni bez rozdílu pijí pivo a kouří. Trochu mi připomínali atmosféru zlatokopecské Ameriky. Zapadli by dobře do Skalistých hor. Zdá se, že v Austrálii ještě dožívají hipíci. Každou chvíli se někdo z nich zapomene s drogami a skončí bezmála ve zdejší žaláři. Jinak se mi zdáli Australané společensky trochu zaražení. Američané se dají s každým do řeči, zdraví, zajímají se a bez ustání se diví. Australané skrze člověka kouknou jakoby byl neviditelný a jdou dál. Za čtyři dny, mezi stejnými hosty, jsem prohodila slovo jen s jedním dědulou.

I Ronald Reagan se na Bali na pár dnů zastavil a udělal moc dobře. Moderní, luxusní hotely jsou cenově velice přístupné a vítají turisty celého světa. Zahrady, areály a vybavení hotelů je překrásné. Bazény jsou místy mělké, místy hlubší, můstky, zákoutí, kolem zeleň, květiny, růžové květy lotusů, palmy, lehátka, paraplička a dovádějící skotačící děti Němců. Ein, zwei, drei, nul a hop do vody. Němci působili kultivovaně a bylo hezké vidět pohromadě celé spokojené rodiny.

Další skupina turistů byli trochu opelíchaní trubci španělského původu. Všichni měli na krku kříže, řetězy a neutuchající elán s kterým kroužili kolem australských volavek lepých tvarů.

Tichá, nenápadná skupina japonských turistů nikoho neobtěžovala, nerušila, ani nikomu nepřekážela. Trochu jiné je pozorovat samotné japonské muže. Když si dají pár piv, jejich hluboké hrdelní zvuky a úsečné hlasy nahánějí strach. Japonští turisté jsou však vítáni se svojí peněženkou všude, dokonce i v Indonésii, kterou během války brutálně okupovali.

Venkov na Bali je klidnější a není přeplněný turisty. Ženy vyrábí zajímavé a unikátní tkaniny. Klid a zvláštní atmosféra obklopuje každodenní život. Muži posedávají s kohoutí klecí a zdá se, že to je jejich zaměstnání. Kohouti jako i jiné zápsy jsou velice oblíbené. Pozorovali jsme otce se synkem. Malý klučina měl kohoutí školení. Dítě řvalo, ale kohoutí krk by za nic nepustilo. Čím dále od turistů, tím více je zachovaná minulost a přirozená krása přírody.

Život na Bali je tajemný svět. Představy života sultánů, jejich dvorů jsou minulostí. Neuvěřitelně intenzivní okultní život provází člověka na každém kroku. Zajímavé je vyobrazení posmrtného života v soudní síni. Celá vnitřní strana stropu ukazuje různé stupně pekla. Tvoří, poločlověk a polozvíře mučí hříšníky. Muka jsou poněkud sexuální. Škvaří se a vypalují pohlaví, vaří nebožtíky v kotlích. Tyto grafické představy znázorňující strasti i radosti posmrtného života sloužily soudcům jako výchovná pomůcka, když domlouvali provinilcům během soudního přelíčení.

Bali je životní zážitek a je jen škoda, že turismus ničí mezilidské vztahy. Chování turistů i domorodého obyvatelstva se řídí mimo areál hotelů zásadou, urvi co můžeš. Masérky na plážích u člověka sedí tak

dlouho, dokud si masáž nedá. Stejně tak prodavači limonád ví, že trpělivost přináší růže. Ostatní služby se nabízejí méně dotěrně. Ten, kdo má příležitost poznat Bali skrze skupinové zájezdy, nebo je dobře znalý všech nástrah prožije nezapomenutelnou dovolenou.

-kas-

EVOLUCE vs. KREACE

06 Od fyziky k Ježíšovi

Věřit v tvůrce nevyžaduje příliš mnoho inteligence. Kdyby víra a spasení spočívaly na znalostech a inteligenci člověka, jenom hrstka protekčních vzdělámců by našla cestu k Bohu. Vědecký rozbor není ani moc zapotřebí, protože víra v Boha není intelektuální rozhodnutí, nýbrž morální. Bible není vůbec shovívavá k lidem, kteří prý nemohou z intelektuálních důvodů uvěřit v tvůrce:

Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které je neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Ř 1:19-20)

Bůh říká, dívej se kolem dokola, přemýšlej a uvidíš mne. Obrácený důsledek tohoto verše je, že ti co v tvůrce nevěří, prostě nepřemýšlejí. Nevíra tedy není způsobena přemírou intelektu, jak se mnozí omlouvají, ale nedostatkem morálky:

Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka ... (Ř 1:21-23)

Bůh nám sděluje, že intelektualismus svede mnohé na scestí do tmy. Bůh dal každému dostatek přirozeného světla, aby se jednoduchým, až dětským přemýšlením dopídl, že Bůh existuje. Každý normálně přemýš-

lející člověk dospěje k přesvědčení, že Bůh je. Tento závěr však vyžaduje osobní rozhodnutí a proto raději zamění, jak bible říká, nepomíjitelného Boha za pomíjitelného člověka - zkrátka sebe. Tomu dnes říkáme humanismus. Proto věřím, že ti, kdo v ponovozákonné době neslyšeli o Ježíši Kristu, přestože věřili v nějakého boha nebo bohy, o něm neslyšeli proto, protože by Bohu nevzdali opravdovou čest.

Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali co se nesluší. Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouvači, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, namají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování. (Ř 28-31)

Připomíná vám to dnešní svět? To jsou důsledky intelektualizmu, humanizmu, evoluční filozofie a sebezbožňování.

Většina mých obětavých profesorů, kterým vděčím za svoje vzdělání a kterých si nesmírně vážím, dobře ví, že voda do kopce nepoteče. Přesto věří a učí, že se hmota může samovolně zorganizovat z chaosu v pořádek. Fyzika stojí a padá s termodynamickými zákony. Vzdělanci jim dobře rozumí, ale vůbec se podle nich neřídí. V tom vězí paradox dnešních "moudrých," k nimž jsem ve své humanitě a sebezbožňování patřil také.

Pro antropologa je vysoce nepravděpodobné, že by se pazourek přištl do tvaru klínu náhodou, pouhým skutálením se ze straně. Přesto tvrdí, že vývoj člověka, jehož složitost se s pazourkem nedá matematicky srovnat, se uskutečnil náhodou, vhodnými podmínkami a dlouhým časem. A tak si říkám, k čemu je toto pseudovědecké mudrování dobré? To nás nespasí. K Bohu nás přivede jen to, že mu vzdáme čest. A když si tohle uvědomíme, Bůh si nás při-

táhne, zřežiruje svědectví, které nás přesvědčí, že nás z naší hříšnosti vykoupil Ježíš Kristus. Vykoupil nás, byl za nás potrestán, zaplatil svou smrtí na kříži, aby byla Boží povaha a spravedlnost uspokojena. Až si uvědomíme tuto pravdu a prožijeme ji, jsme s Kristem ukřižováni i vzkříšení!

Budeme pokračovat na téma evoluce vs. kreace, ale berme je jako cvičení mozkových závitů a důkaz, že věda víru v biblického Boha jenom potvrzuje. Víra v biblického Boha není intelektuální sebevražda, nýbrž intelektuální život, probuzení k nejnapínavějšímu dobrodružství.

-pst-

ČTENÁŘŮM DO NOVÉHO ROKU:

Nikdo z nás nemůže zastavit čas a tak jsme všichni o rok starší, ať se nám to líbí nebo ne. Mládež se nemůže dočkat až jim bude osmnáct a získají plnoletost, aby pak po zbytek života vzpomínali na mládí. Pro starší a plnoleté stárnutí přináší povzdech a změny v životě i ve světě a ne jen od špatného k lepšímu. Máme mihnout čas, toť zlá novina, ale my, kdo máme Boží milost, jsme o rok blíží k nebi.

Život, to je pro mne Kristus a smrt je pro mne zisk. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mě to na obě strany. Toužím odejít a být s Kristem, což je mnohem lepší, ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. (Fil 1:21-23)

Stárnutí je pro křesťana vlastně senzační pokrok. Žít pro nás je svědčit o Kristu a když natrvalo odejdeme, tak je to navíc zisk.

Ročník 1989 je kompletně rozebrán. V 1990 zvyšujeme náklad na 3,000 výtisků. Buďte trpěliví s distribucí, novou adresu oznámíme, případně "poruchy" napravíme jen co se znovu usadíme. Rozšiřujte řady čtenářů, nenechte si časopis jenom pro sebe.